

Tajemství uzdravení

Joachim Faulstich

Jak dávné znalosti mění moderní medicínu

Všechna práva vyhrazena. Tato publikace a všechny její části jsou chráněny autorskými právy. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

© Joachim Faulstich, 2010

Foto na obálce © dreamstime.com

Původně vyšlo jako *Das Geheimnis der Heilung: Wie altes Wissen die Medizin verändert* v nakladatelství Droemersch Verlaganstalt Th. Knaur Nachf. GmbH & Co. KG, München, 2010

Překlad © Mgr. Ilona Žídková, 2014

© Nakladatelství ANAG, 2014

ISBN 978-80-7263-894-9

Obsah

Návrat dávného vědění	7
Opuštění představy člověka jako lidského stroje	13
Žena, jejíž touha přivedla její dítě na svět	21
<i>Smrtelná diagnóza</i>	21
<i>Vítězství vůle žít</i>	26
Skrytá síť	30
<i>Rozhovor mezi tělem a duší</i>	30
<i>Je mysl všudypřítomná?</i>	33
Muž, který změnil svůj mozek	39
<i>Konec, který byl začátkem</i>	39
<i>Cesty pro tělo a mysl</i>	45
<i>Zapomenuté postižení</i>	51
<i>Propojené nervové systémy</i>	59
Plastická revoluce	64
<i>Expedice do mozku</i>	64
<i>Objev formující síly</i>	69
<i>Chromý se učí chodit</i>	73
<i>Síla pozornosti</i>	78
Tajemství vnitřních obrazů	83
<i>Změna zaměření</i>	83

<i>Tvořivá síla fantazie</i>	86
<i>Jak vznikají vzory přinášející řád</i>	93
Tajemství původu	101
<i>Jak jsme se stali tím, čím jsme</i>	101
<i>Racionální vědomí</i>	106
<i>Mytické vědomí</i>	111
<i>Síla slibu</i>	114
<i>Spontánní uzdravení</i>	119
<i>Orientace a smysl</i>	122
<i>Magické vědomí</i>	125
Skryté světy	130
<i>Léčivé obrazy šamanů</i>	130
<i>Mapy mysli</i>	136
<i>Trans a sny</i>	139
<i>Lékařsko-šamanská ambulance</i>	146
<i>Archaické vědomí</i>	153
Síla víry	158
<i>Vnitřní dialog</i>	158
<i>Rozplynutí já</i>	164
<i>Léčitel a fakultní nemocnice</i>	168
<i>Stres a uvolnění</i>	174
<i>Duch dobra</i>	178
<i>Duch poptrání</i>	183
Magie činu	189
<i>Seance v deštném pralese</i>	189
<i>Nemocniční rituály</i>	193
<i>Tradiční čínská medicína a cesta zpět do dětství</i>	198
<i>Léčivé vzrušení</i>	204
<i>Zinscenované léčení</i>	209

Síla doteku	213
<i>Neočekávaně zahojená rána</i>	213
<i>Cít a hmat</i>	217
<i>Vnitřní spojení</i>	220
<i>Biologie a nová fyzika</i>	224
<i>Umění léčit</i>	228
<i>Úspěchy a hranice</i>	234
<i>Klinika léčivého doteku</i>	243
Tajemství zvuku	250
<i>Léčivá hudba</i>	250
<i>Melodie těla</i>	255
<i>Zpívané vzory</i>	262
Umění rovnováhy	268
<i>Poděkování</i>	278
<i>Poznámky</i>	280
<i>Bibliografie</i>	289
<i>Kontaktní adresy</i>	296
<i>O autorovi</i>	300

Skrytá síť

Rozhovor mezi tělem a duší

V sedmdesátých letech se mladé bioložce v USA podařil jeden klíčový objev. Desítky pracovních skupin složených ze špičkových vědců se všude po světě o tento objev pokoušely a nakonec závod prohrály. Co Candace Pert, doktorandka v John Hopkins Bayview Medical Center, po sérii měsíce trvajících experimentů objevila, znamenalo potvrzení revoluční teorie: kromě nervového systému, který pomocí elektrických impulsů spojuje tělo a mozek, existuje také biochemická síť, jejímž prostřednictvím si tělo a mysl vzájemně vyměňují informace.

Candace Pert ve svých experimentech poprvé prokázala existenci jednoho ze stavebních kamenů tohoto systému: receptoru, příjemce chemických zpráv. Byl to receptor jedné z látek s nejsilnějšími účinky proti bolesti, receptor morfinu. Lékaři používali tento prostředek již dlouho dobu a věděli, že účinkuje téměř magickým způsobem, a věděli také to, že pokud je morfin klíčem, musí existovat i odpovídající protipól, který slouží k otevření dveří do organismu, něco jako bezpečnostní zámek. Ale 25. října 1972, v onen rozhodující den v Baltimoru, to byla pouhá teorie. Nyní je to vědecká realita.

Receptor morfinu byl nalezen, okamžitě však vyvstala nová otázka: pokud evoluce vytvořila zámek, do kterého pasuje pouze jeden jediný klíč, proč a za jakým účelem k tomu došlo? Zdálo se více než

překvapivě obrovská: a to v dětství, kdy se vše v těle stále ještě vyvíjí. Když je však tento čas rozvoje a výstavby u konce, což bývá mezi osmým rokem života a nástupem puberty, začínají být stavební projekty obtížněji proveditelné a všechny opravy jsou nesrovnatelně méně úspěšné.

Věda toto období, kdy jsou možné velké úpravy a změny, nazývá „kritickou fází“. Například naučit se cizí jazyk a vyvinout skutečnou dvojjazyčnost bez regionálního přízvuku je mnohem snazší pro děti než pro dospělé. Kdo v dětství vyrůstal v dvojjazyčném prostředí, ten se může později bez problémů pohybovat mezi oběma jazyky a oba do hloubky ovládat. Když však toto omezené období skončí, je to potom možné, pokud vůbec, už jen s obrovským úsilím.

Podle vědců má tedy mozek v době vývoje v dětství schopnost dosahovat velkých změn. Může růst, měnit své struktury, utvářet a formovat země svého vnitřního světa, aby je následně, až čas rozvoje uplyne, uzavřel do pevných hranic. Od této chvíle již nedochází k žádnému skutečnému vývoji, mozek se může pohybovat už jen jedním směrem: napět, až do úplného úpadku ve vysokém věku. Závažná onemocnění, jako je rakovina nebo mrtvice, musí mít tedy nutně za následek škody, které jsou často nenapravitelné. Pokud je oblast, která odpovídá za určité schopnosti, duševní nebo tělesné, zcela zničena, nemohou se ztracené schopnosti již vrátit, předpokládají vědci, a zkušenosti z rehabilitačních center toto tvrzení zdá se stále znovu a znovu potvrzují. Pokud jsou však poškození pouze malá, existuje evidentně alespoň na krátkou dobu možnost regenerace. Zdraví člověka se pak může znovu zcela obnovit, jak to lze opakovaně pozorovat v případech lehkých mozkových příhod.

Neurovědci si ještě před několika lety nedokázali možnost takového uzdravení přesvědčivě vysvětlit, protože dorůstání poškozených mozkových buněk považovali za nemožné. Zkušenosti a četné studie uka-

jej jako pozorovatele mimo realitu. Tato nová pozice je z hlediska duchovní historie nejprve krokem vpřed, neboť člověk může pozorovat „zvenčí“ nejen údajně od něj oddělenou přírodu, ale také sám sebe. Může se – rovněž jakoby zvenčí – sledovat dokonce i při přemýšlení, z nadřazené pozice pozorovatele, který, jak se zdá, vede svůj vlastní život za myslícím a jednajícím já, větší osobnost skrytá za tou menší. Stará představa každodenního vědomí, že existuje neměnné, jednoznačné a vymezené já, se definitivně ukáže být iluzí.

A stejně jako každá fáze vývoje vědomí věří i toto racionální vědomí, že je vrcholem celého pokroku – trvale a definitivně. Tento znak vlády převzalo od úrovní vědomí předchozích století, která si byla naprosto stejně jistá, že dosáhla nejvyšší možné úrovně vývoje. Že by mimo magické nebo mytické obrazy světa mohlo existovat něco jako racionální vysvětlení skutečnosti bylo pro člověka předchozích století jednoduše nepředstavitelné – stejně, jako se naše doba ukolébává v iluzi, že mimo racionálně nemůže existovat již žádný další model.

Lékaři od okamžiku triumfálního vítězství racionálního vědomí stvořili model člověka jako stroje a s rostoucím porozuměním téměř mechanickým procesům v biologii těla bylo potom možné v léčbě dosáhnout úžasných výsledků, zejména pak v chirurgii, která povýšila řemeslo oprav na umění: tito specialisté na tělesnou mechaniku se odvažují vydat až na samotné hranice těla a duše, a to když v mozku člověka odstraňují výdutě nebo nádory.

Operace mozku je pro pozorovatele jako pohled do sci-fi filmu: pacient leží celý zakrytý antiseptickými plachtami, obklopen přístroji udržujícími jeho životní funkce, zabalenými do sterilních igelitů, aby obávané nemocniční bakterie zůstaly pod kontrolou. Chirurgové sledují malé chirurgické pole přes mikroskop nebo na barevných monitorech pohyb svých nástrojů ve skrytých oblastech, které zobrazí teprve rentgenový paprsek.

Trans a sny

Armin Schütz, kterému byla diagnostikována rakovina a jemuž lékaři již nedávali žádnou naději na uzdravení, prožil celou řadu takových snů, které vnímal jako potvrzení své cesty, kdy se pomocí doplňkových léčebných metod a psychoterapie snažil onemocnění čelit jiným způsobem.

Jakmile se rozhodl pro léčbu na specializované klinice, zdálo se mu, že ho při přecházení přes železniční přechod málem srazil vlak. Až na poslední chvíli se mu podařilo uniknout. Na své cestě pokračoval s pocitem, že nebezpečí překonal. Nad náním, na druhé straně trati, slyšel hudbu a lidské hlasy, které jako by se ozývaly z oslavy konající se na jeho počest.

Když se ráno probudil, cítil úlevu a věřil, že se rozhodl správně.

O několik měsíců později, v okamžiku, kdy došlo k závažnému obratu jeho stavu a začal pochybovat o svém rozhodnutí, se mu zdálo o dvou cestách, po nichž se nyní mohl vydat: jedna byla široká a pohodlná, šla po ní většina lidí, kteří byli v podobné situaci jako on – cesta „bez vyhlídek“, neboť vysoké stromy blokovaly výhled. Druhá cesta byla užší a nepevná, vedla podél strmého hřebene a byla evidentně nebezpečná, ale nabízela „fantastické vyhlídky“ – na slibnou a překrásnou krajinu. Ve snu se rozhodl pro tuto nebezpečnou, avšak slibnější cestu a učinil tak i v bdělém vědomí. Pokračoval v doplňkové léčbě, i když ho od toho lékaři konvenční medicíny odrazovali.

Ve třetím snu, ke konci léčby, seděl na vysoké hoře. Odtud pozoroval život, který vedl dříve – ale uviděl také krajinu, které si dříve nevšimnul. Věděl, že potřebuje obojí a obojí chce – a tím, že nyní obojí spojil, získal něco zcela nového.

Krátce nato se zcela uzdravil a rakovina se už nikdy nevrátila zpět.⁴³⁾

Ačkoliv Ursula Mannweiler svůj boj s Bohem nechápala jako modlitbu v původním slova smyslu, lze tento její dialog interpretovat jako takovou zvláštní formu modlitby, možná jako její vyspělejší formu, protože to samozřejmě nebyla modlitba v dětském slova smyslu, kdy bezmocný člověk vystupuje proti mocné bytosti. Nejednalo se o pokorně přednesenou prosbu. Ten hlavní rozdíl byl spíše ve změně postoje vůči Bohu, který zřejmě nereagoval na dětinskou naději. V této neobvyklé modlitbě vyjádřila Ursula Mannweiler ofenzivně své nejhlubší přání a zároveň se nezištně postavila za život jiného člověka – za život Míry. A to, co žádáme pro ostatní, má, zdá se, větší moc než přání, aby se dařilo lépe nám samotným. S touto změnou v postoji získala Ursula Mannweiler zpět svoji schopnost jednat. Nebyla již lapena a uvězněna ve svém žalu ze ztráty syna a ve strachu z další ztráty, ale vzala svůj osud pevně do svých rukou a zaujala postoj, který vyjadřuje sílu a dává moc.

Důležitý je však ještě jiný aspekt. V této modlitbě svou roli sehrály i silné city, byla doslova nabita emocemi. City mohou mít bezprostřední řídicí vliv na psychosomatickou síť. Koncert chemických posílů ovlivňují více než cokoli jiného, jak jsem již popsal v kapitole Skrytá síť.

Neurovědci podrobili lékařským testům i sílu modliteb. Na obrazovkách snímacích přístrojů se ukázalo, které oblasti mozku jsou během tohoto zvláštního vnitřního dialogu aktivovány, a někteří vědci došli k závěru, že konečně objevili místo v mozku, v němž vzniká „duchovno“. Tento nový směr ve výzkumu začali nazývat „neuroteologie“, jako by ze snímku mozku bylo možné objasnit, co dělá náboženství náboženstvím a co náboženství představuje a možná i to, zda Bůh existuje, či nikoliv.

Tato otázka je však už z epistemologických důvodů neřešitelná, jelikož podřazený systém nemůže pomocí svých prostředků nikdy dešifrovat systém nadřazený. Vzhledem k tomu, že v zásadě nemůžeme

Magie činu

Seance v deštném pralese

Několik dní po rozhovoru s německým lékařem v nemocnici v Amazonii jsem se v deštném pralese v Peru poprvé setkal s šamanem. Tento okamžik jsem prožíval jako výjimečné setkání, které je zcela mimo každodenní realitu. Lékař mi půjčil kánoi, abych se společně se svým kolegou mohl dostat k chýši, která ležela hluboko v lese. Bylo právě období dešťů a stovky čtverečních kilometrů ploché krajiny východní části Peru byly stejně jako každý rok pod vodou. Pouze na člunech bylo možné dostat se k rozptýleným obydlím, stavbám na kůlech, které se v období sucha tyčily do výše několika metrů nad řekou. Teď se však vznášely jakoby na vodě podobně jako vory na nekonečném jezeře.

Nebylo snadné se ve tmě orientovat, ale měli jsme možnost si tuto oblast prohlédnout už jednou ve dne.

Pomalu jsme pádlovali temnotou noci a řídili se spíše pocitem než zrakem. Nakonec jsme v dálce uviděli světlo petrolejových lamp, které stály na podlaze jedné z chýší. Tajuplná scenérie se odrážela na tmavé nehybné hladině. Rozpoznal jsem tam několik mužů a žen, kteří přijeli před námi.

Náš člun jsme přivázali k jednomu z kůlů, které vyčnívaly už jen několik málo centimetrů z vody, a vstoupili do chýše. Stejně jako

Cesty pod vlivem transu prožívala pacientka velmi vědomě. Doslova viděla, jak se v jejím těle něco rozplynulo a krásné na tom bylo, že se to už nemohlo vrátit zpět, že to jednoduše bylo pryč. Vypráví:

„Je to opravdu neuvěřitelný zážitek. V okamžiku, kdy v těle ucítím akupunkturní jehlu, objevují se před mým vnitřním okem nové obrazy nebo se rozplývají obrazy, které mi dříve škodily. A když o tom později přemýšlím a vše si v duchu opět promítám, pak i fyzicky cítím to, co jsem prožívala.“⁽⁸²⁾

I tato pacientka po sérii sezení znovu otěhotněla a přivedla na svět zdravé dítě.

Léčivé vzrušení

Doktorka Karin Meissner, výzkumná pracovnice v Institut für medizinische Psychologie na univerzitě v Mnichově, zkoumala otázku, co se při takové neobvyklé léčbě, jako v ordinaci Annemarie Schweizer-Arau, vlastně odehrává. Během těchto sezení byly pacientky napojeny na měřicí přístroje, které zaznamenávaly různé tělesné hodnoty, mimo jiné i jejich srdeční tep a kožní odpor.

Když Karin Meissner vyhodnotila výsledky, učinila překvapivý objev. Na rozdíl od jejich očekávání, že se pacientkám bude dařit o to lépe, čím více se budou moci uvolnit, se ukázalo, že je tomu právě naopak - všechny tělesné parametry ukazovaly na vysokou úroveň vzrušení a čím vyšší tyto hodnoty byly, tím lépe se pacientkám následně dařilo, což bylo zjištěno na základě průzkumu pomocí standardizovaného dotazníku. Platí však toto zjištění také pro ostatní neobvyklé metody léčení? Aby to Karin Meissner zjistila, zkoumala v rámci dvou pilotních studií reakce pacientů během energetické léčby a při rituálu

ním, že je v tradiční čínské medicíně tepová frekvence pacienta jako výraz srdečního pulzu důležitým diagnostickým nástrojem. To, co tito lékaři zachytí lehkými doteky pacienta, změřili chronobiologové za pomoci nových metod, přičemž zjistili, že zdravé srdce vůbec nebije pravidelně, ale že osciluje v blízkosti střední hodnoty. „Nepochoduje stejným krokem, ale tančí,“ píše chronobiolog prof. Maximilian Moser z univerzity ve Štýrském Hradci.¹⁰⁹⁾

Tento tanec se projevuje zejména ve fázi odpočinku, nikoliv při vysokém vypětí. Během tohoto odpočinku osciluje organismus obzvláště silně a srdeční tep se řídí rytmem dýchání. Čím vyšší zatížení, tím méně důležitý je rytmus dýchání, srdce ztrácí svoji taneční schopnost a bije stále více monotónně.

Jsou to tedy také fáze odpočinku, které odlišují živou bytost od stroje, který zůstává stále ve stejném rytmu. Ve fázi odpočinku se tělo i mysl regenerují, léčí se drobné rány a jsou odváděny odpadní látky. Výzkumy ukázaly, že se tělo regeneruje o to rychleji a lépe, čím více jsou různé tělesné rytmy sladěny a jakoby vytváří společný nový rytmus. Tato součinnost slouží ke koordinaci různých úrovní, které následují své vlastní oscilace, a je něco jako nadřazený metronom života, který udržuje zdraví a umožňuje uzdravení, když se člověk jednou ocitne „mimo rytmus“.

Rytmy neurčují pouze den, ale i noc. Zdravý spánek se projevuje střídáním fáze hlubokého spánku a snové fáze, jež se na EEG zobrazuje jako jasný vzor. Pokud je spánek narušen, ukazují měření „rozmazaný“ obraz, který nevykazuje žádnou melodickou strukturu. Nezbytné pravidelné střídání fáze hlubokého spánku, která je charakterizována naprostým klidem a jen mírně se pohybující křivkou na EEG, a aktivní fáze snů s vysokými výkyvy na EEG je narušeno – což má důsledky na schopnost těla a duše se regenerovat a znovu se srovnat.

Tajemství uzdravení

Je moderní medicína ve zlomovém bodě? Metody, které ještě před několika málo lety byly přehlíženy, protože byly považovány za nevědecké, začínají být uznávány – jednoduše proto, že očividně fungují.

Fakultní nemocnice spolupracují s léčiteli, doktoři se sami učí metodě přikládání rukou, onkologové léčbu svých pacientů doprovází cestami do vědomí k dávným vnitřním obrazům, psychologové kombinují hypnózu s Feldenkraisovou metodou, lékaři uvádějí své pacienty do stavu transu, aby zde pátrali po hluboce skrytých příčinách chronických onemocnění.

Jak lze vysvětlit jejich úspěchy? Joachim Faulstich ukazuje, že prastaré znalosti již dávno nejsou v rozporu s moderní vědou. To, co neurobiologové a vědci zabývající se výzkumem mozku v posledních letech objevují, pouze potvrzuje tisíce let staré tradiční znalosti: tělo, mysl a duše jsou spolu vzájemně spojeny v jedné velké síti, v níž se skrývá tajemství uzdravení, které lidé od nepaměti hledají.

www.anag.cz

